

traadt. Og hvorfor tillægge vi det nuværende Dieblif denne store Betydning? det er, fordi vi nu kjende det Bebudede. Jeg troer, jeg er idetmindste tilbøielig til at troe, at det er den samme Tanke, som har foretvævet en høitaret Minister, som ikke holder meget af smukke Ord, men fordrer og sætter Priis paa Handlinger, naar han har udtalt: „Hvad ville De mere? Have vi ikke lagt Forordn. af 26de Juli for Dem? Vi have ikke alene gjort dette, men vi have ogsaa forelagt Dem de Grunde, som have foranlediget os til at foreslaae Hans Majestæt denne Forordning. Er det ikke dem Allesammen bekendt?“ Biskopelig, det er os bekendt; og det er derfor vor Pligt at handle saaledes, som denne Kundskab fordrer af os, at vi skulle handle. Der var en Tid, hvor det ikke var saaledes, og her, hvor jeg seer mig omringet af Mænd, som med mig have deelt hiiin Tids vanskelige Forhold, tør det være mig tilladt flygtigt at kalde denne Tid tilbage i Deres Grindring, da vi opfordredes til at antage gjennemgribende Love, som formeentes i høi Grad at ville lette Fællesforfatningens Tilblivelse. Paa den Tid kunde der herse vage, dunkle Formodninger om, hvorledes denne Fællesforfatning, som bebudedes, vilde være beskaffen; dengang kunde den Formening fæste Rod hos Nogle, at man vilde betræde den Vej, først at udvikle de særlige Forfatninger, og at man deri kunde lægge sig selv store Hindringer i Veien for Tilblivelsen af en Fællesforfatning, saaledes som den burde blive; det kunde antages, at vi tilfodst kunde blive ledede hen til et fælles Organ, som ikke vilde være stærkt nok til at løse den Opgave, som var det stillet. Jeg siger ikke, at det i denne Henseende nu er fuldkomment anderledes. Desværre, jeg kan ikke sige det; jeg kan kun sige, at det er anderledes, forsaavidt som Formodningernes lettere Ansvar nu for os er afløst af den fuldstændige Kundskabs tunge Ansvar. Dersom dette ikke skulde føre os frem til Handling, er det dog lettere for os at bære, dersom vi handle saaledes, som vor Kundskab om det Bebudede fordrer af os, at vi skulle handle. — Der er en anden stor og væsentlig Forskiel mellem dengang og nu; det er, at Regjeringen har dannet et Raad, for hvilket det vigtige

Spørgsmaal om Fællesanliggenderne er forelagt. Den har sammensat dette Raad af Mænd, hos hvilke den var overbevist om at finde den reneste Fædrelandskjærlighed, den rigeste Kundskab, den største Erfaring og det største Maadehold; og disse Mænd ere, efterat de have forhandlet de fælles Anliggender, der forelagdes dem, komne til den Overbeviisning, at det ikke vil kunne gaae an at opgive en saa stor Deel af den Bemyndigelse, der nu hviler her, som det var paatænkt at opgive, at det vilde blive altfor farligt, hvis Folkorganet skulde udrustes med en saa knap tilmaalt Bemyndigelse. Dette har ogsaa for os sin særegne Betydning; thi jeg troer, at, efterat dette er skeet, vil ikke let Nogen efter en beständig omfattende Overveielse af Stillingen, saaledes som den er, komme her til os og sige: disse Mænd, som vi ansee for de meest forstgigtige, de meest paalidelige, have rigtignok ikke dristet sig til at antage, at en saa stor Deel af den Bemyndigelse, der nu beroer hos Eder, kunde opgives; men bekymrer Eder ikke derom, tænker ikke derpaa, og giver det dog og lad saa skee, hvad skee vil! Jeg tør sige, at, efter hvad der er skeet, vil ikke let Nogen komme til os med en sliig Opfordring, eller, hvis han kom med den, troer jeg ikke, at den vilde finde Anklang i denne Forsamling. Dette har sin Betydning; thi der kan være En og Anden blandt os, — det kan være mig selv eller nogen Anden, hvis Ord man ikke er saa tilbøielig til at fæste Lid til, naar vi tale i Genhedens Navn, for Genheden. Nu vel, men disse Mænd, som Regjeringen selv har valgt, vil man troe; og jeg er overbevist om, at, dersom vi formaae at gennemgaae den Periode, der nu forestaaer, med Ro, med Kraft, med Besindighed, vilde vi være istand til i det danske Folk at skabe, — nei ikke skabe, den er der allerede, — men at styrke en levende og klar Overbeviisning om, at, skal Genhedsorganet blive istand til at fuede Spirer til Evdragt og Opløsning, som endnu findes i Monarchiet, da maa det styres med en saadan Myndighed, at det virkelig formaauer at drage Nationens Blik paa sig, og trække dens bedste og dygtigste Kræfter til sig; skeer dette derimod ikke, vil det